

Viggo Waas & Peter Heerschop

Infarct

Een verhaal over vriendschap, leven en herstel

Ten geleide

De eerste verhalen van Viggo in dit verslag zijn pas een paar maanden later geschreven. Hij kon de eerste zes weken na het infarct helemaal niet schrijven. Nou ja, korte berichtjes, die vaak bestonden uit maximaal twee woorden zoals: ‘Gaat wel.’ Of: ‘Moet beter.’ Of: ‘Oké, oké.’ Er ging veel in zijn hoofd om, maar hij had nog niet de vaardigheid beschikbaar om dat uit te leggen, en al helemaal niet om het op te schrijven.

Ik merkte wel vanaf het begin dat er veel verhalen in zijn hoofd zaten. Maar omdat het praten zo ontzettend veel moeite kostte en hij ook vaak niet goed te verstaan was, hield hij het kort. Ook om zichzelf te beschermen. Hij heeft wel veel vastgelegd in zijn hoofd. Dat bleek wel toen hij eenmaal begon met schrijven.

Elk verhaal dat hij mij stuurde was achterelkaar door ingetikt, zonder alinea's. Korte zinnen. Niet te veel woorden. Geen bijzinnen. Eén groot geheel. Later werden de zinnen langer.

Voor de leesbaarheid heb ik zijn zinnen soms wel een beetje verlengd en er ook spaties aan toegevoegd. Maar verder zijn het Viggo's eigen woorden.

Peter

DE GEBEURTENIS

Ik kleed me om, omdat ik met Cally ga sporten. Cally is mijn personal trainer, omdat ik te lui ben om het zelf allemaal te bedenken. Ik vind het lekker als iemand me zegt wat ik moet doen als ik sport. In tegenstelling tot in het normale leven, dan bepaal ik het liever zelf. Dat is een probleem: ik durf niet afhankelijk te zijn. Ik vind afhankelijk zijn misschien wel het ergste wat er is.

We beginnen met de warming-up. Gewoon wat springen en wat door het linker- en rechterbeen zakken om warm te worden. Business as usual.

Opeens word ik duizelig en zeg tegen Cally dat ik even ga zitten, omdat ik niet verder meer kan. Vreemd. De wereld staat op zijn kop. Of ik sta op mijn kop. Wat is er aan de hand? Ik ga liggen en begin op de stenen te stuiteren. Mijn lichaam doet niet wat ik wil. Ik stuit maar door. Ik raak een beetje in paniek. Waarom kan ik niet stoppen?

Cally legt me in de stabiele zijligging en ik hoor hem aan de andere twee jongens vragen of hij 112 moet bellen. Ik hoor ze instemmend antwoorden. Ik hoor het: ik ben er dus nog. Ik hoor Cally ook zeggen dat ik rustig moet ademen en ik probeer lucht te vinden.

Hij moet een ambulance bellen, maar ik hoor er al een aankomen, dus misschien heeft hij dat al gedaan.

Ik denk dat ik dood kan gaan. Of misschien ben ik al dood.

Ik hoor de ambulance.

Er is iets ergs...

Te laat

Viggo

Maandag 29 maart 2021. Ik was die dag te laat opgestaan. Snel gewassen, tandengepoetst, ik begon de tijd in te halen.

Toen kwam ik erachter dat mijn fiets niet gewoon thuis stond, maar op de Arntzeniusweg, een paar straten verderop, waar ik hem die dag ervoor had laten staan. Hoe dat zit is een ander verhaal. Maar ineens was ik dus nog later. Nog meer haast.

Ik had een afspraak met mijn vrienden Raoul en Peter, bij café De Ysbreeker aan de Amstel. Dus lopend naar de Arntzeniusweg om mijn fiets te halen, en dan snel op de fiets naar De Ysbreeker. Ik zou het nog net halen als Raoul zoals gewoonlijk iets te laat was, bedacht ik. Ik zou waarschijnlijk wel excuses moeten aanbieden aan Peter. Ik bied niet graag mijn excuses aan. Ik ga nog liever dood, dacht ik toen, op weg naar De Ysbreeker, terwijl ik een paar uur later heel anders zou denken. Maar eerst ging ik dus langs de Arntzeniusweg.

Ik dacht na over de laatste tijd. Ik was best vaak verdrietig geweest. Moeder dood, vader dood. Ik wil niet meer zo vaak verdrietig zijn, bedacht ik.

Maar nu moet ik op tijd zijn voor mijn afspraak. Anders moet ik mijn excuses aanbieden. En daar heb ik dus echt geen zin in. Doorfietsen. Tempo. Haast. Stoppen bij het stoplicht van de Wibautstraat. Verdomme, ik kwam toch te laat. Het zou Peter en Raoul natuurlijk niks uitmaken maar ik heb tegenwoordig, in deze drukke periode, zin om me overal druk over te maken. Vandaar.

Rechtsaf op de Weesperzijde, de weg bij de brug over de Amstel oversteken en dan nog maar een klein stukje. Ik zou niet veel te laat zijn. En nogmaals, het maakte ook niks uit. Het is meer een gimmick tussen ons. Op tijd zijn. Wat we ook doen: altijd maar op het denkbeeldige horloge tikken bij aankomst. Om aan te geven dat de ander hoe dan ook te laat is.

Uiteindelijk waren we er ongeveer tegelijk. Alle drie iets te laat, en dus op tijd. Opgelucht zette ik mijn fiets op slot aan het rek.

Raoul tikte als eerste triomfantelijk op zijn denkbeeldige horloge. Logisch, want hij komt normaal gesproken altijd te laat. Hij heeft weleens uitgelegd dat dat komt doordat hij weggaat op de tijd dat hij de afspraak heeft gepland. Ja, dan kom je dus te laat. Ik ben altijd veel te vroeg, omdat mijn vader ook altijd te vroeg was. En je wordt uiteindelijk toch een beetje je eigen vader.

Peter is altijd gewoon op tijd.

‘Waar gaan we heen?’ vraagt Raoul, die op die manier de leiding neemt van het gezelschap.

Peter neemt de leiding over en zegt: ‘Laten we het Oosterpark in lopen, en dan zien we wel hoe we teruglopen.’

‘Goed idee,’ zeg ik, waarmee ik dus uiteindelijk de leiding heb.

Peter

Ik ga wandelen met mijn vrienden Raoul en Viggo. We hebben afgesproken bij De Ysbreeker. Bij aankomst wijzen we alle drie op ons horloge om te laten zien dat er iemand te laat is. Soort traditie die ik verder niet ga uitleggen.

We gaan plannen maken. Wat we eventueel tijdens het EK voetbal kunnen doen in samenwerking met de KNVB. Met zijn drieën zijn we heel goed in voetbalplannen maken. Vooral als we ze uiteindelijk niet kunnen uitvoeren. Het gaat om het plan, niet of het uitvoerbaar is. Liever niet. Dan houden we meer tijd over om plannen te maken.

Het is meteen lachen. Ook door het aan elkaar vertellen van de plotseling weer bovenkomende verhalen over de toernooien waar we bij zijn geweest. wks in Zuid-Afrika en Brazilië. Unieke ervaringen, als kleine jongetjes in de grote voetbalwereld. Overwinningen op Spanje vieren en nederlagen tegen Spanje verwerken. Dat hebben we toch maar allemaal mooi met elkaar meegemaakt.

We drinken koffie en eten een kokosmakroon met peper en gember. ‘Gemberalert,’ zegt Raoul. Daarna wandelen we langs de Amstel en we zijn gelukkig. Domweg gelukkig.

De plannen zijn gemaakt. Niemand maakt zich nog zorgen over de uitvoering. Tijd zat. Wat kan ons gebeuren? Niks. We zijn vrienden. Dan komt het altijd goed.

Het is een mooie dag. Blij fiets ik naar huis.

Viggo

En straks lekker sporten. Vanavond nog maar eens goed kijken naar het script van het theaterprogramma dat Peter en ik gaan spelen. Goeie titel ook: *Er gaat nog iets heel moois gebeuren*.

Peter

Thuis lees ik nog een keer het script door van de theatervoorstelling die Viggo en ik gaan spelen. Omdat de theaters al zo lang dicht zijn door de lockdown vanwege de coronapandemie, gaan we over twee weken een livestream doen vanuit De Kleine Komедie in Amsterdam. Heerlijk vooruitzicht.

Ik lees hardop het hele stuk dat we afgelopen maanden zo vaak hebben gerepeteerd. Met in ons achterhoofd de beelden van de film van Stan en Ollie, en *Wachten op Godot*, het beroemde toneelstuk van Samuel Beckett dat we ooit samen hebben gespeeld. Twee klassieke duo's: Stan Laurel en Oliver Hardy, en Vladimir en Estragon. En dat als Viggo en Peter. Dat is het idee.

We repeteren al bijna acht maanden, omdat we moeten wachten

tot de theaters weer helemaal opengaan. Maar we blijven wel repeteren, omdat we dan in elk geval zeker zijn dat we elkaar elke dag zien. We wachten tot het weer mag. Om samen te zijn. Dat hebben we nodig. Ook omdat er veel gebeurt in onze persoonlijke levens. Zo houden we elkaar ook op de been.

Er gaat nog iets heel moois gebeuren.

Dat hebben we elkaar beloofd.

Alarm

Peter

Het is nog steeds maandag, drie uur 's middags. Ik moet om halfvijf op de Academie voor Lichamelijke Opvoeding (ALO) zijn om les te geven. In mijn hoofd neurie ik de melodie die hoort bij het dansje van Laurel en Hardy waarmee Vig en ik de voorstelling gaan beginnen.

Lekker muziekje, herkenbaar dansje. Het begin is altijd belangrijk.

Ik kijk op mijn telefoon. Een voor mij onbekend nummer heeft drie keer gebeld. Belt nu voor een vierde keer. Dat zal dus voor die persoon wel erg belangrijk zijn. Ik neem dan toch maar op. Het is Sander Lantinga van Radio 538.

‘Hé Sander.’

‘Ja, Peter, sorry dat ik jou bel. Even heel snel... Ik ben gebeld door Cally. Ken jij niet, maar ik wel. Cally is de personal trainer van Viggo. En van mij. Viggo is in elkaar gezakt tijdens de training. Ik weet niet precies wat er is, maar het ziet er geloof ik slecht uit. Cally weet niet wie hij kan bellen, maar hij kent mij. En hij dacht, Sander zit bij 538 en Peter zit daar ook en dat is de vriend van Viggo en Sander heeft zijn nummer... Maar... eh... heb jij het nummer van de vrouw van Viggo of van... Ja, ik weet het ook niet, maar hij wil dus iemand bellen en jij hebt vast alle belangrijke nummers... Ja sorry, Peter. Het is heel raar. En ik ben ook...’

Ik reageer snel. ‘Sander, geef mij het nummer van Cally. Die ga ik bellen. Ik heb alle andere nummers. Ik ga het regelen. En dank je wel.’

Ik hou je op de hoogte. En eh... mooie uitzending straks.'

Sander: 'Dat gaat nu echt niet meer lukken.'

Ik bel Cally, die ik inderdaad niet ken. Als hij opneemt, zeg ik: 'Met Peter.'

Hij begint meteen met: 'We waren net begonnen met de training, met de warming-up. Hij zei dat hij een beetje duizelig was. Ik dacht: misschien te weinig gegeten, of een beetje gestrest. Gewoon van de hele situatie de laatste tijd. Corona, de voorstelling, zijn persoonlijke twijfels... Je weet wel. Hij wilde gaan zitten, maar dat ging al heel onhandig. Ik ben naast hem gaan zitten en ik zei dat hij rustig met mij moest ademen. En toen viel hij om en begon te schokken. Ongeveer tien keer. Het leek op een kleine epileptische aanval. Of ik denk dat die er zo uit kan zien. Maar toen stopte hij met schokken en begon te snurken. Hij was buiten bewustzijn, maar ik riep: "Hou vol Viggo, hou vol!" En we hebben meteen 112 gebeld met de mensen hier... Gelukkig zijn we heel dicht bij de garages van de ambulances van de vu. Die waren er echt binnen twee minuten. Hij gaat nu naar de vu. Wil jij zijn vriendin bellen?'

Ik weet niet waarom, maar ik zeg dat zijn vriendin Marisa heet en dat ik haar nummer stuur en dat hij dat aan iemand bij het vumc kan geven en dat het ziekenhuis haar moet bellen. Die weten beter wat er aan de hand is. Dan kunnen zij dat haar uitleggen. En dan bel ik haar wel over tien minuten.

Waarom zeg ik dat? Ik weet het niet. Ik weet heel even niks.

Ik hoor Cally zeggen: 'Doe ik. Doe ik. Stuur me het nummer, ik bel de vu. Dan kunnen zij bellen.' Hij hangt op en dan is het stil.

Ik probeer mijn gedachten te ordenen.

Ik moet Marisa bellen.

Hoeft niet. Marisa belt mij. Ze begint meteen te huilen. 'Het is heel erg. Viggo heeft een herseninfarct gehad, ik ga nu naar de vu.'

'Zal ik daar ook heen komen?' vraag ik.

'Ja, heel graag.'